FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT ANTONIO TIZZANO

fremsat den 28. oktober 2004 [1]

1. I de foreliggende sager har Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber gjort gældende, at Republikken Østrig og Den Portugisiske Republik har tilsidesat deres forpligtelser i henhold til artikel 3, stk. 1, i Rådets direktiv 75/439/EØF af 16. juni 1975 om bortskaffelse af olieaffald [2], som ændret ved Rådets direktiv 87/101/EØF af 22. december 1986 [3] (herefter »direktiv 75/439« og »direktiv 87/101«, eller samlet »direktivet«).

I — Retsforskrifter

A — *Fællesskabsbestemmelser*

2. Med det formål at beskytte miljøet »mod skadelige virkninger, som skyldes udtømning, opbevaring og behandling af [...] [olie] affald« (tredje betragtning), har Rådet vedtaget direktiv 75/439, i medfør af hvilket medlemsstaterne skal træffe de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at indsamlingen og bortskaffelsen af olieaffald sker på forsvarlig vis.

3. Da Rådet var af den opfattelse, at det blandt de eksisterende bortskaffelsesteknikker var regenerering, som gav mulighed for de største »energibesparelser» — »den mest rationelle nyttiggørelse af olieaffald« (anden betragtning) — vedtog det direktiv 87/101 om ændring af direktiv 75/439, for netop at sikre, at denne type behandling prioriteres.

4. Ifølge direktivets definition skal der ved regenerering forstås »enhver proces, hvorved der kan fremstilles basisolier ved raffinering af olieaffald, bl.a. ved udskillelse af de forurenende stoffer, oxidationsprodukter og tilsætningsstoffer, som dette olieaffald indeholder« (artikel 1, fjerde led).

1 — Originalsprog: italiensk.
2 — EFT L 194, s. 31.
3 — EFT L 42, s. 43.

5. Med henblik på den foreliggende sag henvises navnlig til artikel 3, der bestemmer:

»1. Medlemsstaterne træffer, når dette er muligt ud fra tekniske, økonomiske og organisatoriske hensyn, de nødvendige foranstaltninger for at prioritere behandling af olieaffald ved regenerering.

2. Når der ikke foretages regenerering ud fra de i stk. 1 nævnte hensyn, træffer medlemsstaterne de nødvendige foranstaltninger til, at forbrænding af olieaffald sker efter nærmere, miljømæssigt forsvarlige regler i overensstemmelse med bestemmelserne i dette direktiv, forudsat at en sådan forbrænding er mulig ud fra et teknisk, økonomisk og organisatorisk synspunkt.

3. Når der hverken foretages regenerering eller forbrænding af olieaffald ud fra de i stk. 1 og 2 nævnte hensyn, træffer medlemsstaterne de nødvendige foranstaltninger til at sikre dets destruktion uden skadelige virkninger eller kontrolleret opbevaring eller deponering.«

B — *Nationale bestemmelser*

De østrigske bestemmelser

6. Den i direktivets artikel 3, stk. 1, indeholdte forpligtelse til at prioritere regenerering er blevet gennemført i den østrigske retsorden ved § 1, stk. 1, og § 22, stk. 1, i lov om affaldshåndtering af 1990 (Abfallwirtschaftsgesetz 1990, herefter »AWG 1990«) [4].

7. Nævnte lov bestemmer i § 1, stk. 1:

»Formålet med affaldshåndtering er

1. i størst muligt omfang at reducere de skadelige eller farlige virkninger, eller sådanne virkninger, som på en eller anden måde kan påvirke menneskers, dyrs eller planters sundhed, deres livsbetingelser eller naturlige miljø

2. at beskytte råstof- og energireserver

[...]« [5].

4 — BGBl. 325/1990.

5 — Domstolens oversættelse.

8. § 22, stk. 1, bestemmer:

»Genvinding af olieaffald er kun tilladt, såfremt det drejer sig om genvinding af stoffer (rensning, be- eller forarbejdning) eller om energigenvinding.« [6]

9. For at understrege betydningen af regenerering vedtog Republikken Østrig dernæst forbundsloven af 2002 om affaldshåndtering (Abfallwirtschaftsgesetz 2002, herefter »AWG 2002«) [7]. AWG 2002 trådte i kraft den 2. november 2002 og bestemmer i § 16, stk. 3:

»Olieaffald skal gennemgå en genvindingsproces [...] når det er teknisk muligt at fremstille en basisolie på grundlag af olieaffald og dette er rentabelt for indehaveren af affaldet, når henses til mængden af fremstillede materialer, transportveje og påløbne omkostninger. Såfremt olieaffaldet genvindes, må de derved fremstillede mineraloliprodukter ikke indeholde mere end 5 ppm PCB/PCT [polychlorbiphenyler og polychlorterphenyler] og ikke mere end 0,03% halogener i forhold til massen.« [8]

De portugisiske bestemmelser

10. Med henblik på at sikre gennemførelsen af direktivet i dens interne retsorden har Den Portugisiske Republik vedtaget følgende nationale bestemmelser:

— lovdekret nr. 88/91 af 23. februar 1991, der regulerer oplagring, indsamling og forbrænding af olieaffald

— ministeriel bekendtgørelse nr. 240/92 af 25. marts 1992 om godkendelse af reglerne for udstedelse af tilladelse til indsamling, oplagring, forudgående behandling, regenerering, genvinding og forbrænding af olieaffald

— ministeriel bekendtgørelse nr. 1028/92 af 5. november 1992, der indeholder bestemmelser om sikkerhed og identificering ved transport af olieaffald

— fælles beslutning truffet af industriministeren og miljøministeren den 18. maj 1993 om anvendelse af reglerne for udstedelse af tilladelse til håndtering af olieaffald.

6 — Domstolens oversættelse.
7 — BGBl. 102/2002.
8 — Domstolens oversættelse.

11. Med henblik på ændring af disse bestemmelser godkendte de portugisiske myndigheder den 19. marts 2001 et dokument med overskriften »Ny national strategi til håndtering af olieaffald«, hvori det blandt målene for den nye politik for håndtering af disse stoffer fastsættes, at olieaffald skal regenereres.

»Republikken Østrig har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 3, stk. 1, i Rådets direktiv 75/439/EØF af 16. juni 1975 om bortskaffelse af olieaffald, idet den ikke har truffet de nødvendige retlige og faktiske foranstaltninger med henblik på at prioritere behandling af olieaffald ved regenerering, når dette er muligt ud fra tekniske, økonomiske og organisatoriske hensyn«.

II — Faktiske omstændigheder og procedure

I sag C-15/03, Kommissionen mod Østrig

12. Efter at have gennemgået svarene på et spørgeskema, som var udarbejdet med henblik på at vurdere gennemførelsen af direktivet, tilstillede Kommissionen den 7. april 2001 Østrig en åbningsskrivelse, hvori den bl.a. kritiserede medlemsstaten for den manglende gennemførelse af direktivets artikel 3, stk. 1, i national ret.

13. Nævnte skrivelse blev den 21. december 2001 efterfulgt af en begrundet udtalelse.

14. Da Kommissionen ikke fandt de forklaringer, som Republikken Østrig havde givet, fyldestgørende, nedlagde den ved stævning indleveret den 14. januar 2003 påstand om, at Domstolen fastslår, at:

15. Ved kendelse af 17. juni 2003 fik Republikken Finland samt Det Forenede Kongerige i overensstemmelse med procesreglementets artikel 93, stk. 1, tilladelse til at intervenere i den foreliggende sag til støtte for Republikken Østrigs påstande.

16. Kommissionen og Republikken Østrig afgav deres bemærkninger under retsmødet den 16. september 2004.

I sag C-92/03, Kommissionen mod Portugal

17. Ved åbningsskrivelse af 11. april 2001 har Kommissionen tillige gjort den manglende gennemførelse af direktivets artikel 3, stk. 1, gældende over for Den Portugisiske Republik.

18. På samme måde overbeviste de oplysninger og bemærkninger, som Portugal afgav, ikke Kommissionen, hvorfor denne indledte proceduren den 24. oktober 2001 ved at udstede en begrundet udtalelse, som den 21. december 2001 blev efterfulgt af en supplerende udtalelse.

19. Ligesom i Østrigs tilfælde indleverede Kommissionen den 28. februar 2003 en stævning, hvorved den nedlagde påstand om, at Domstolen fastslår, at:

»Den Portugisiske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 3, stk. 1, i Rådets direktiv 75/439/EØF af 16. juni 1975 om bortskaffelse af olieaffald, som ændret ved Rådets direktiv 87/101/EØF af 22. december 1986, idet den ikke har truffet de nødvendige foranstaltninger med henblik på at prioritere behandling af olieaffald ved regenerering, når dette er muligt ud fra tekniske, økonomiske og organisatoriske hensyn«.

20. Republikken Finland fik ved kendelse afsagt af Domstolens præsident den 11. september 2003 tilladelse til at intervenere i den foreliggende sag til støtte for Den Portugisiske Republiks påstande.

III — Retlig gennemgang

21. Som det fremgår, har Kommissionen kun gjort ét klagepunkt gældende i de to sager i forhold til de sagsøgte medlemsstater, idet den har kritiseret dem for ikke i overensstemmelse med direktivets artikel 3, stk. 1, at have truffet de nødvendige foranstaltninger med henblik på at prioritere behandling af olieaffald ved regenerering.

22. Da de anbringender, der er anført til støtte for dette klagepunkt, og de anbringender, der er anført heroverfor, i vidt omfang er sammenfaldende, vil jeg foretage en samlet gennemgang af de to sager, idet jeg dog i givet fald vil fremhæve de forhold, der særligt gør sig gældende for hver af sagerne.

23. Jeg finder det imidlertid formålstjenligt allerførst at henvise til dommen i sagen Kommissionen mod Tyskland fra 1999 og til dommen i sagen Kommissionen mod Det Forenede Kongerige fra 2004 [9], hvor Domstolen udtalte sig om rækkevidden af forpligtelsen i direktivets artikel 3, stk. 1. Efter min opfattelse kan disse principielle domme anvendes i forbindelse med afgørelsen af de spørgsmål, der foreligger i denne sag.

24. I de ovennævnte domme fastslog Domstolen indledningsvis, at rækkevidden af »henvisningen til »tekniske, økonomiske og

9 — Dom af 9.9.1999, sag C-102/97, Sml. I, s. 5051, og af 15.7.2004, sag C-424/02, Sml. I, s. 7249.

organisatoriske hensyn« i direktivets artikel 3, stk. 1«, udgjorde en mulig begrænsning af medlemsstaternes forpligtelse til at sikre prioriteringen af behandlingen af olieaffald ved regenerering.

25. Efter Domstolens opfattelse er nævnte henvisning »en del af en bestemmelse, som angiver en samlet forpligtelse, der pålægges medlemsstaterne«. Herved har »fællesskabslovgiver ikke [...] villet fastsætte undtagelser, der kun omfatter en generel gennemførelsesbestemmelse«, men snarere villet »definere anvendelsesområdet og indholdet af en *positiv forpligtelse* til at prioritere regenerering af olieaffald« [10].

26. Domstolen udelukkede således, at »bestående tekniske, økonomiske og organisatoriske forhold i en medlemsstat« i sig selv kan betragtes som »hensyn, som er til hinder for, at der træffes de foranstaltninger, der er fastsat i direktivets artikel 3, stk. 1«. En sådan fortolkning ville nemlig være ensbetydende med, at »den nævnte bestemmelse mistede sin gennemslagskraft, eftersom den forpligtelse, der er pålagt medlemsstaterne, ville være begrænset til, at status quo skulle opretholdes, og bestemmelsen ville således ikke pålægge dem en reel forpligtelse til at vedtage de nødvendige foranstaltninger for at prioritere behandlingen af olieaffald ved regenerering« [11].

27. Med hensyn til, hvilke foranstaltninger det drejer sig om, har Domstolen fastslået, »at det ikke tilkommer den at træffe afgørelse [her]om«. Det påhviler den derimod »at tage stilling til, om der kunne træffes foranstaltninger, hvorved regenerering af olieaffald prioriteres, og som opfylder kriteriet om, at de skal være mulige ud fra et teknisk, økonomisk og organisatorisk synspunkt« [12].

28. I forbindelse med denne vurdering har Domstolen i de to sager, der har været den forelagt, udtalt, at det til opfyldelse af forpligtelsen i direktivets artikel 3, stk. 1, ikke er tilstrækkeligt at indføre »en retlig ramme, som [...] fastlægger de nærmere vilkår for regenerering af olieaffald« [13], eller at begrænse sig til »at foretage undersøgelser og udfærdige rapporter for at finde frem til de bedste måder at bortskaffe olieaffald på« [14].

29. Dette skal med de ovennævnte tekniske, økonomiske og organisatoriske begrænsninger følges op »af konkrete foranstaltninger med henblik på at prioritere regenerering« [15], hvilket kan ske enten ved »tvingende foranstaltninger« eller »ansporende foranstaltninger« [16] eller endda i form af en godtgørelse til

10 — Dommen i sagen Kommissionen mod Det Forenede Kongerige, præmis 20. Min fremhævelse.

11 — Dommen i sagen Kommissionen mod Det Forenede Kongerige, præmis 21. Min fremhævelse.

12 — Dommen i sagen Kommissionen mod Det Forenede Kongerige, præmis 24.

13 — Dommen i sagen Kommissionen mod Tyskland, præmis 34.

14 — Dommen i sagen Kommissionen mod Det Forenede Kongerige, præmis 25 og 26.

15 — Dommen i sagen Kommissionen mod Det Forenede Kongerige, præmis 25.

16 — Dommen i sagen Kommissionen mod Tyskland, præmis 34.

fremme af regenerering, hvilket er tilladt i henhold til direktivets artikel 14, eller en specifik afgiftspålæggelse, hvilket ligeledes er tilladt i henhold til direktivets artikel 15 [17].

30. Det er således i lyset af de ovennævnte principper, at de argumenter, som Kommissionen og de sagsøgte regeringer har fremført i denne sag, skal betragtes.

31. Østrig og Portugal, der på dette punkt støttes af den finske regering og Det Forenede Kongeriges regering, har netop henvist til, at forpligtelsen til at sikre prioriteringen af regenerering i medfør af direktivet er betinget af, at der ikke foreligger »tekniske, økonomiske og organisatoriske hensyn«. Ifølge de sagsøgte regeringer foreligger sådanne hensyn i deres respektive lande, hvilket indebærer, at de må anvende andre metoder til behandling af olieaffald (forbrænding, destruktion eller oplagring), hvilket subsidiært er tilladt i henhold til direktivet.

32. Efter den østrigske regerings opfattelse bevirker den ringe mængde olieaffald, der indsamles i Østrig, at det hverken for staten eller privatpersoner ville være rentabelt at opføre et regenereringsanlæg.

33. Dette forhold gør sig også gældende i Portugal, og ifølge den portugisiske regering forværres det yderligere af bestemmelserne om fri bevægelighed for affald i forordning nr. 259/93 om overvågning af og kontrol med overførsel af affald inden for, til og fra Det Europæiske Fællesskab [18]. Ifølge regeringen giver nævnte forordning nemlig ikke de portugisiske myndigheder mulighed for at gøre indsigelse mod overførsel af olieaffald eller mod dets forbrænding i anlæg, der er beliggende i andre medlemsstater. Dette reducerer i sidste instans muligheden for at regenerere den i sig selv ringe mængde olieaffald i nationale anlæg og gør forvaltningen af disse anlæg mere vanskelig og mindre tillokkende for privatpersoner.

34. Ifølge den portugisiske regering er den tilgængelige teknologi ikke på nuværende tidspunkt tilstrækkelig avanceret til, at der kan fremstilles regenereret olie af en så høj kvalitet, at den kan konkurrere med de basisolier, der allerede i stort omfang udbydes på markedet.

35. Jeg deler imidlertid Kommissionens opfattelse, idet den med henvisning til den anførte retspraksis bemærker, at de omstændigheder, som de sagsøgte regeringer har anført (den ringe mængde af indsamlet olieaffald og den tilgængelige teknologis alt for lave effektivitetsniveau), er en del af de »*bestående* tekniske, økonomiske og organi-

17 — Dommen i sagen Kommissionen mod Tyskland, præmis 45 og 46.

18 — Rådets forordning (EØF) nr. 259/93 af 1.2.1993 om overvågning af og kontrol med overførsel af affald inden for, til og fra Det Europæiske Fællesskab (EFT L 30, s. 1).

satoriske forhold« i disse lande, hvorfor de ikke i sig selv kan betragtes som »hensyn«, der er til hinder for opfyldelsen af forpligtelsen i direktivets artikel 3, stk. 1.

36. Det er med rette fastslået i den omhandlede retspraksis, at såfremt denne bestemmelses rækkevidde kunne begrænses til, at status quo skulle opretholdes, ville den miste sit indhold, hvilket ville gøre den »positive« forpligtelse, der er pålagt medlemsstaterne, til at vedtage de nødvendige foranstaltninger for at prioritere regenerering, meningsløs eller i hvert fald stærkt begrænset. Det er imidlertid åbenbart, at denne »positive« forpligtelse også påhviler »små« medlemsstater, på trods af at de fremstiller en mindre mængde olieaffald.

37. Ifølge den efterprøvelsesmetode, som Domstolen har udarbejdet, skal der følgelig ikke tages stilling til, om de bestående forhold i Østrig og Portugal gør regenerering mere eller mindre fordelagtig, men om disse medlemsstater har taget skridt til at overvinde de eksisterende vanskeligheder med henblik på at gøre det økonomisk rentabelt (eller i det mindste rimeligt) at prioritere nævnte behandling. Således skal der tages stilling til, for at bruge Domstolens egne ord, om medlemsstaterne, da de fik muligheden for det, vedtog »positive foranstaltninger« med henblik på at prioritere regenerering gennem indførelsen af en »retlig ramme«, der fastlægger de nødvendige vilkår herfor og gennem vedtagelsen af »konkrete foranstaltninger« for at virkeliggøre den nævnte prioritering.

38. Bortset fra de bestående vanskeligheder i de respektive medlemsstater har såvel Østrig som Portugal imidlertid anført, at de har vedtaget foranstaltninger i overensstemmelse med disse kriterier.

39. Den østrigske regering har navnlig anført, at prioriteringen af regenerering er sikret i den nationale retsorden ved § 22, stk. 1, i AWG 1990, der foreskriver genvinding af olieaffald, sammenholdt med samme lovs § 1, stk. 1, hvorefter formålet med affaldsforvaltning er at bevare råstof- og energireserver. Denne prioritering følger endnu tydeligere af AWG 2002, der foreskriver denne fremgangsmåde, for så vidt som det er teknisk muligt og økonomisk rentabelt for indehaveren af olien.

40. Samme regering har desuden anført, at den omhandlede prioritering støttes af konkrete foranstaltninger, såsom udarbejdelse af projekter med henblik på prioritering af regenerering i virksomheder, og vedtagelsen af finansielle foranstaltninger inden for rammerne af miljøbeskyttelsesforanstaltninger for at støtte bortskaffelse og genvinding af farligt affald, som også kan finde anvendelse med hensyn til bortskaffelse af olieaffald.

41. Den portugisiske regering har derimod medgivet, at en ændring af den nationale lovgivning på området er nødvendig. Regeringen har dog anført, at den har truffet alle de nødvendige foranstaltninger med henblik på at prioritere regenerering, idet den har godkendt et dokument med overskriften »Ny national strategi til håndtering af olieaffald«, hvorved den generelle ramme, der tjener som grundlag for ændringen, fastlægges.

42. Disse argumenter er efter min opfattelse ikke tilstrækkelige til at tilbagevise Kommissionens klagepunkter.

43. Jeg begynder med Østrig og bemærker for det første, at denne stat til sit forsvar har henvist til AWG 2002. Uden at foretage en tilbundsgående prøvelse af de argumenter, der er gjort gældende i denne forbindelse, og som i øvrigt bestrides af Kommissionen, vil jeg imidlertid begrænse mig til her at bemærke, at den nævnte lov først trådte i kraft den 2. november 2002, dvs. længe efter at to-måneders fristen i den begrundede udtalelse af 21. december 2001 var udløbet.

44. Det er imidlertid almindelig kendt, at ifølge fast retspraksis »skal spørgsmålet om, hvorvidt der foreligger et traktatbrud, vurderes på baggrund af forholdene i medlemsstaten, som de var ved udløbet af fristen i den begrundede udtalelse« [19]. Det betyder, at der i den foreliggende sag kun skal tages hensyn til § 1, stk. 1, og § 22, stk. 1, i AWG 1990, der var gældende på det tidspunkt, hvor Kommissionen fremsatte sine klagepunkter.

45. Med henvisning til disse bestemmelser skal jeg i lighed med Kommissionen bemærke, at de ikke udgør en retlig ramme, der er egnet til at sikre en prioritering af regenerering. I henhold til de nævnte bestemmelser er det nemlig tilladt at bortskaffe olieaffald ved genvinding »eller« energiudnyttelse, hvorved regenerering sidestilles med forbrænding, hvilket er i strid med den prioriteringsorden, der er fastsat i direktivet.

46. Denne tvetydighed i den østrigske lovgivning afspejles efter min opfattelse også i de »konkrete foranstaltninger«, som denne medlemsstat har truffet. De finansielle foranstaltninger, som den østrigske regering har henvist til, tager ikke *specifikt* sigte på at fremme regenerering, idet de finder anvendelse på enhver form for bortskaffelse eller genvinding af farligt affald.

47. Hvad dernæst angår de regenereringsprojekter i virksomhederne, som den østrigske regering har henvist til, er det min

19 — Jf. bl.a. Domstolens dom af 15.3.2001, sag C-147/00, Kommissionen mod Frankrig, Sml. I, s. 2387, præmis 26, af 4.7.2002, sag C-173/01, Kommissionen mod Grækenland, Sml. I, s. 6129, præmis 7, og af 10.4.2003, sag C-114/02, Kommissionen mod Frankrig, Sml. I, s. 3783, præmis 9.

opfattelse, at uden en retlig ramme, som gør dem bindende, eller uden specifikke finansielle foranstaltninger, der støtter dem til skade for andre behandlingsformer, udgør de for virksomhederne reelt kun et alternativ i forbindelse med nyttiggørelsen af olieaffald, som derudover er mere teknisk kompliceret og økonomisk tungere.

48. Hvad dernæst angår Portugal finder jeg ikke, at denne medlemsstat seriøst har bestridt Kommissionens klagepunkt med hensyn til den nationale lovgivnings utilstrækkelighed. Den portugisiske regering har nemlig selv erkendt nødvendigheden af at »ændre lovgivningen [...] med henblik på at fastlægge rammerne for de vilkår, der skal opfyldes, for at regenerering faktisk prioriteres«, ligesom den har oplyst, at dette ændringsforslag »fortsat befinder sig på et trin, hvor det skal godkendes af den portugisiske regering« [20].

49. Desuden kan man ikke sige, at udarbejdelsen af dokumentet »Ny national strategi til håndtering af olieaffald« er nok til at opveje de nævnte utilstrækkeligheder. Der er nemlig tale om et dokument, der har karakter af en programerklæring, og som begrænser sig til at undersøge og definere eventuelle retlige og konkrete foranstaltninger, som den pågældende regering først vil vedtage i fremtiden [21].

20 — Jf. svarskriftets punkt 48. Ikke-officiel oversættelse.

21 — Jf. bilag V til Kommissionens stævning, s. 10-12.

50. Endelig er det min opfattelse, at Den Portugisiske Republik endnu ikke har taget skridt til at gennemføre den forpligtelse, der er fastsat i direktivets artikel 3, stk. 1.

51. Under disse omstændigheder forstår jeg ikke den portugisiske regerings anbringende, hvorefter privatpersoners drift af regenereringsanlæg i Portugal skulle være meget lidt rentabel som følge af bestemmelserne om fri bevægelighed for affald i forordning nr. 259/93 (jf. ovenfor, punkt 33). Desuden giver nævnte forordnings artikel 7, stk. 4, litra a), andet led, de kompetente nationale myndigheder mulighed for at gøre indsigelse mod en overførsel af affald til nyttiggørelse i en anden medlemsstat, »såfremt overførslen ikke er i overensstemmelse med nationale love eller andre retsforskrifter om miljøbeskyttelse«.

52. Som Kommissionen med rette har anført, kunne Portugal, såfremt medlemsstaten havde sikret prioriteringen af regenerering i forhold til forbrænding i overensstemmelse med direktivet, have gjort indsigelse mod overførslen af dette affald til andre lande i Fællesskabet. Havde Portugal indført en bestemmelse herom, ville overførslen af olieaffald med henblik på forbrænding være i strid med de nationale miljøbeskyttelsesregler og kunne dermed gøres til genstand for en indsigelse i overensstemmelse med nævnte bestemmelse. Ved nærmere betragt-

ning er den omstændighed, at denne bestemmelse ikke kan gøres gældende, ikke årsagen, men snarere konsekvensen af, at Den Portugisiske Republik gennem længere tid har undladt at opfylde de forpligtelser, der følger af direktivet.

53. Af disse grunde finder jeg, at Kommissionens klagepunkt mod de sagsøgte regeringer må tiltrædes, og at det må fastslås, at Republikken Østrig og Den Portugisiske Republik har tilsidesat deres forpligtelser i henhold til artikel 3, stk. 1, i direktiv 75/439, som ændret ved direktiv 87/101, idet de ikke har truffet de nødvendige foranstaltninger med henblik på at prioritere behandling af olieaffald ved regenerering, når dette var muligt ud fra tekniske, økonomiske og organisatoriske hensyn.

IV — Sagsomkostninger

54. I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da Kommissionen har nedlagt påstand herom, foreslår jeg, at det pålægges Republikken Østrig og Den Portugisiske Republik at betale sagsomkostningerne.

V — Forslag til afgørelse

55. På grundlag af de ovennævnte betragtninger foreslår jeg, at Domstolen fastslår:

— i sag C-15/03

»1) Republikken Østrig har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 3, stk. 1, i Rådets direktiv 75/439/EØF af 16. juni 1975 om bortskaffelse af olieaffald, idet

den ikke har truffet de nødvendige retlige og faktiske foranstaltninger med henblik på, at prioritere behandling af olieaffald ved regenerering, når dette er muligt ud fra tekniske, økonomiske og organisatoriske hensyn.

2) Republikken Østrig betaler sagens omkostninger.«

— i sag C-92/03

»1) Den Portugisiske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 3, stk. 1, i Rådets direktiv 75/439/EØF af 16. juni 1975 om bortskaffelse af olieaffald, som ændret ved Rådets direktiv 87/101/EØF af 22. december 1986, idet den ikke har truffet de nødvendige foranstaltninger med henblik på at prioritere behandling af olieaffald ved regenerering, når dette er muligt ud fra tekniske, økonomiske og organisatoriske hensyn.

2) Den Portugisiske Republik betaler sagens omkostninger.«